

Alexander Tallén, "If there is something", 2022. Bemålat stengods. Foto: Jean-Baptiste Béranger

Detaljrika figuriner lockar till närsynt granskning

Konst | Utställning

Linnea Rygaard/
Alexander Tallén
Cecilia Hillström Gallery,
Hudiksvallsgatan 8
TOM 19 FEBRUARI

Dan Backman
konst@svd.se

Alexander Tallén tar upp en 1700-talstradition och ger den samtida klädedräkt i sina utsökta figuriner. Linnea Rygaard låter i sitt måleri betraktaren blicka ned i labyrintiska konstruktioner.

Ibland hittar man till synes redan färdiga konstnärskap på konsthögskolornas vårutställningar. Så var det med Linnea Rygaards kraftfulla abstrakta målningar på Konsthögskolans vårutställning 2016. Och precis så kändes också mötet med Alexander Talléns lika mystiska som dekorativt läckra figuriner på Konstfacks vårutställning 2015.

När de nu delar på vårsäsongens första utställningstid på Cecilia Hillström Gallery är det som två redan etablerade men sinsemellan helt olika konstnärer. För inte finns det väl något

alls – förutom att de båda är bra konstnärer och i ungefär samma ålder – som förenar Talléns figuriner med Rygaards monumentala målningar?

Figuriner – små porslinsfigurer med ursprung i det tidiga 1700-talet har på senare år fått ett uppsving bland konstnärer och konsthantverkare. Men till skillnad från exempelvis Tekla Bergman Fröberg, som i höstas visade punkiga assemblage med loppisfyndade figuriner på Galleri Andersson Sandström, tycks inte Alexander Tallén vara intresserad av figurinens kitschfaktor. Istället är det som att dess potential för historieberättande

bara råka passa honom som konstnär.

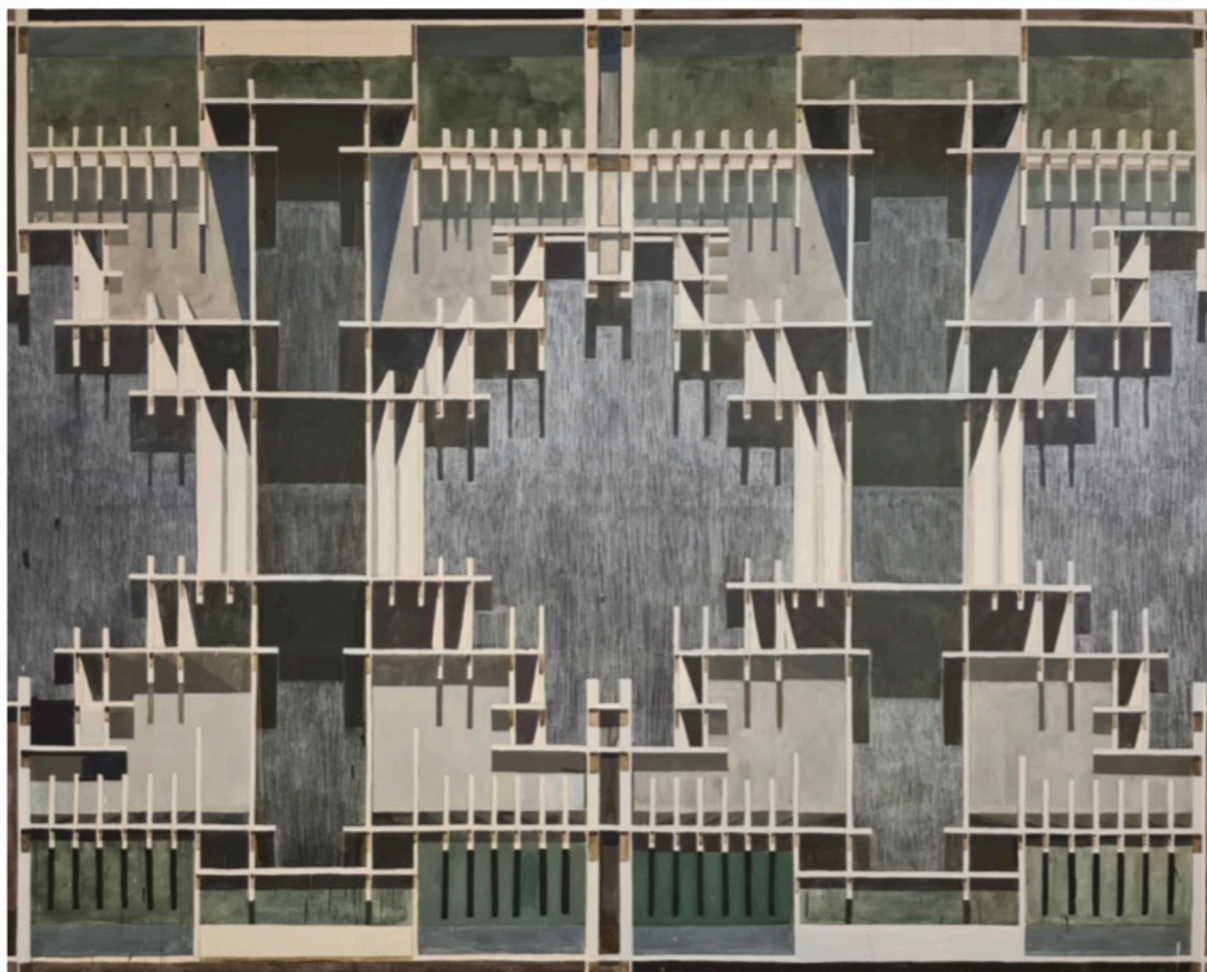
Mer än dekonstruktion handlar det om ett uppdaterat uttryck rotat i en tradition från 1700-talet. Ett utsökt och minutiöst utfört hantverk som parar sig väl med de samtida karaktärer som skulpterats fram och bemålats.

Utställningen är hans första på galleriet, men figurinerna känns igen. Då som nu är de konstfullt arrangerade på en gemensam yta. Denna gång en kub vars puderrosa nyans harmonierar med figurinernas glaserade och målade färger.

Dessa är som sig bör små och inte så många till antalet men var och en bär på en historia, att försöka tolka eller skapa själv. En del av dem åldrade och, som det tycks, lite kantstötta av livet.

Här finns mannen som satt sig på en kartong i grovsoprummet. Blicken är grubblande och i handen har han en maskros. Här finns också barfotamannen med hela famnen full av gosedjur och dockor. Ett rörande porträtt av hur barndomen kan drabba en människa mot livets slut, kan man tänka.

De skäggprydda och välklädda hipstermännen, som kunde varit konstnären själv, är inte längre

Linnea Rygaard, "Dreamcatcher", 2022. Akryl på duk. Foto: Jean-Baptiste Béranger

med. Jo förresten, här finns ju killen med tunn mustasch och hipstermössa käckt på svaj. Med famnen full av grenar tycks han på väg mot kojans en bit bort. Är det också en längtan till barndomen?

Där Alexander Talléns figurer kräver närsynt introspektion för att öppna sig är förhållandet det motsatta när man ska närma sig Linnea Rygaards målningar. Här måste man istället ta några steg bakåt för att, både bokstavligt och bildligt, kunna ta in hela bilderna.

Rygaard känns också igen, med skillnaden att hon – med undantag av en målning – begränsat paletten till svart och vitt. Jo, hon har säkert blandat in andra färger men det är en dystopiskt svartvitgrå värld hon gestaltar.

Precis som förr är det ett måleri som både kan ses som konkret abstrakt och som avbildningar av arkitektur hämtad från mörka science fiction-berättelser.

Ibland finner man sig stående framför en lite skrämmande auktoritär husfasad, ibland blickar man ner, som en oövalkommen drönare, mot en labyrintisk konstruktion.

Sci-fi-kopplingen får inget vidare stöd i målningarnas titlar, inte heller i den skräckhistoria av Stephen King, "Cycle of the werewolf", som gett utställningen dess namn. Men det är ändå inte där i orden och den intellektuella förståelsen som de alltmer intrikat konstruerade bilderna har sin styrka. Värdet ligger framför allt i spänningsfältet som uppstår mellan de raka vinklarnas symmetri och de måleriska ytorna.

Rygaard laborerar skickligt med ljus och skugga men jag saknar draget och färgerna och de mer hisnande perspektiven från tidigare målningar. Samtidigt förstår jag nödvändigheten i att fördjupa måleriet, och ta det vidare med dessa mer nedtonade bilder. ■

Linnea Rygaard, "Carrie", 2022. Akryl på duk. Foto: Jean-Baptiste Béranger

